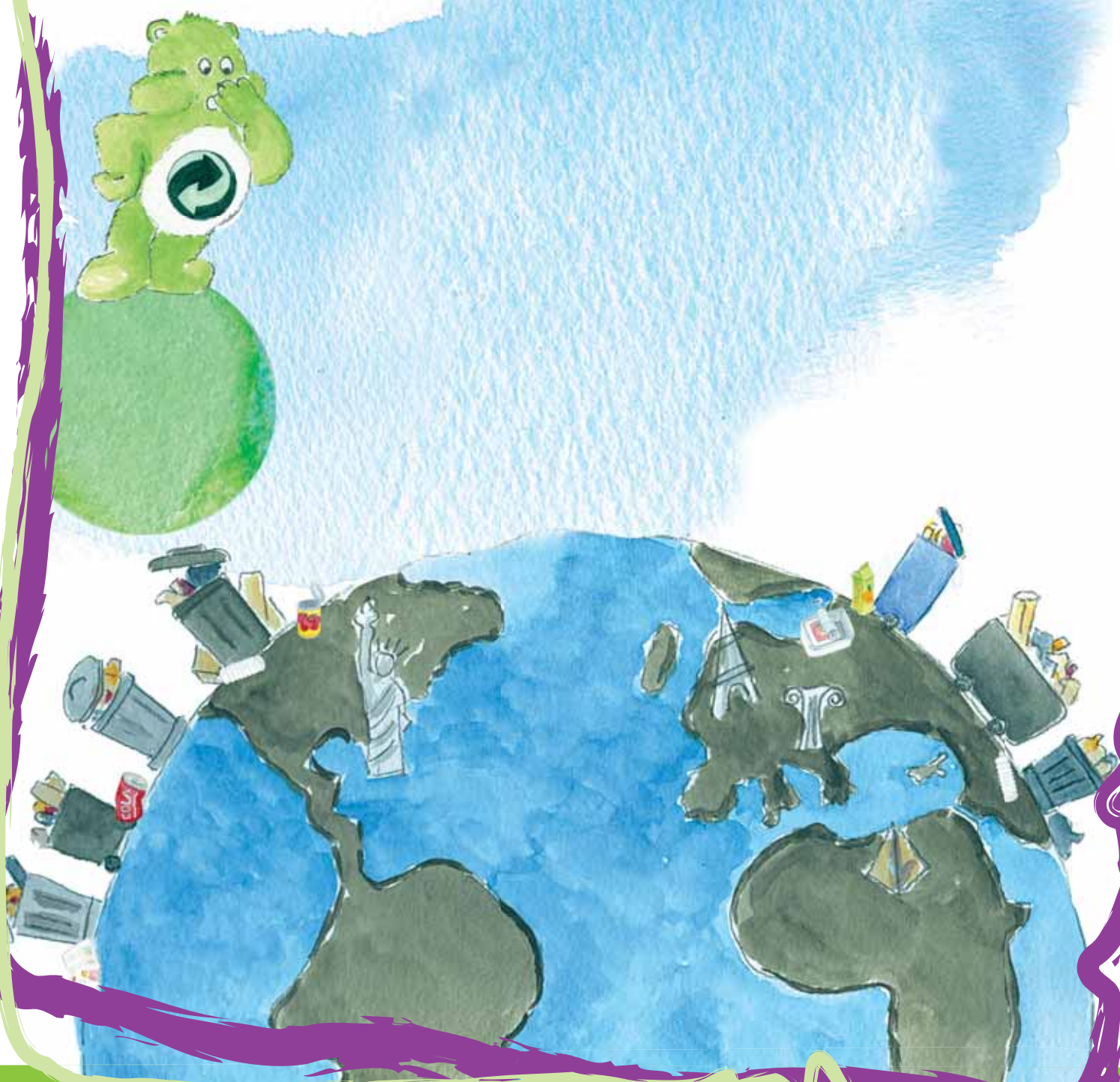

Ο θλανήτης μας χωρίς τον Πρασινομπαλίτσα

Κάθε αρχή και δύσκολη...

μα *as* αρχινήσει το παραμύθι από την *θλενρά* αυτή!

Μια φορά και έναν καιρό...

Έτσι δεν ξεκινούν όλα τα παραμύθια;
Σήμερα λοιπόν θα σας πω ένα υπέροχο αληθινό παραμύθι.
Ας τα πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή:

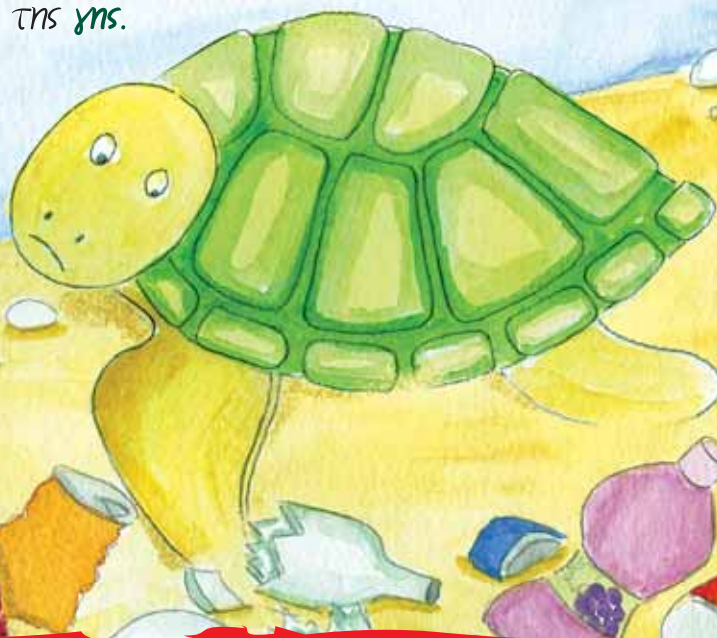
Κόκκινη κλωστή δεμένη

Στην ανέμη τυλιγμένη...

Μια φορά και έναν καιρό λοιπόν, έναν καιρό που
δεν ήταν στα πολύ παλιά τα χρόνια, αλλά στα **χρόνια**
τα **δικά μας**, μια μέρα σαν και αυτή, σε μια υπέροχη **παράλια** που
δεν ήταν για **αμμονιές** και... **καθόλου καθαρή**,
μια **χελώνα** αμειψισμένη, **έκλεισε** τα **μάτια** με οργή,
γιατί **δεν** είχε πού να **γεννήσει** τα αυγονιάκια της,
και παρακάλεσε θερμά το **φρόνιμα** μια για πάντα **να ληθεί**.

Το **αστεράκι** το μικρό, το πιο λευτό, το πιο λιανό, στον **ουρανού** την
άκρη, **άκουσε** της μικρής **χελώνας** την **ευχή** και έκλεισε
τα μάτια. **Ευχήθηκε** με όλη τη δύναμη της ψυχής του, τα πράγματα
να **αλλάζουν** και τα **σκουπίδια** να **καθούν**
από το **φρόσιμο** της **γης**.
Και έγινε η **ευχή**
του μια **μυάλα**.

Μια μικρή φράσινη στρουγγυλή, κνουδωτή μυαλίτσα

Οδηγήθηκε με μυώλικο **ψείσμα**, με **υπομονή** και **επιμονή** και ήρθε
για να **αλλάξει** μια για πάντα την κατάσταση στη **γη**. **Προσγειώθηκε**
λοιπόν μια μέρα και στο δικό μας τον **πλανήτη**. Και πολύ σύντομα,
η φράσινη κνουδωτή μυαλίτσα έγινε ένα **φράσινο αρκονάκι** και άρχισε
να περιδιαβαίνει λόφους, λαγκάδια και βουνά. Από όπου και αν περνούσε
φρακαλούσε ταραχή αν και κανείς δεν ήξερε, στην αρχή τουλάχιστον,
το γιατί. Και ο ψίθυρος αλωννόταν σιγά-σιγά παντού.
«**Είδατε τον Πρασινomyαλίτσα**; Σας μίλησε, **Τι είδε**;»

Δεν είναι αυτός ο όμορφος πλανήτης **γη** που είδα.
Παντού **κακό** και **καλασμός**, έχει **καθεί** η **ελπίδα**.
Καμένα **δάση**, με **καυμούς** παντού και **ασκαψίδια**,
οι **άνθρωποι** γεμίσανε όλη τη **γη σκουπίδια**.

Αδέλφια μου, **δέντρα**, **πουλιά**, **ζώα**, και **σε** **ανθρώποι**,
τα **χέρια** μας να **δώσουμε** ευθύς αμέσως **όλοι**.
Εμείς, μαζί να **δώσουμε**, ν' **αλλάξουμε** τη **γη** μας.
Το **γέλιο** να **σκορπίσουμε**, στο νου και στην **ψυχή** μας.

Περπάτησε ο Πρασινomyαλίτσας στις **πολιτείες** και στα **χωριά** του πλανήτη μας, **διέσχισε** τις
λεωφόρους, **έβαιε** στα εγκαταλεημένα **πάρκα**, **κολύμησε** στα **μολυνμένα νερά**, **περπάτησε** σε
βρώμικες αμμονιές. Τριγύρισε παντού, σε **χώρες** **μεγάλες** και **μικρά χωριά**. Τα **ονόματα** και οι
άνθρωποι **άλλαξαν**, εκείνο που **έμενε** πάντα **σταθερό**, εκείνο που **συναντούσε** σε **κάθε δρόμο**, σε
κάθε γειτονιά, σε **κάθε** μια **φωτεινή** ή **σκοτεινή γωνιά** ήταν τα **σκουπίδια**...

1. Σκουπίδια βλέπω
για παντού
σε κάθε μια γωνιά
γεμίσανε τη γη μας
με άχρηστα κομμάτια

2. Πού υπάρχει
μόνο μια
για να ξεφορτωθούμε
όλα τα άχρηστα αυτά
να μην τα ξαναδούμε

3. Πρέπει χαρτί
και πλαστικό,
μέταλλο και γυαλί,
ευθύς εμείς να στείλουμε
για ανακύκλωση

4. Πρέπει εμείς
όλοι μαζί
ν' αλλάξουμε συνήθειες
και να ακολουθήσουμε
μια άλλη διαδρομή

Ο Πρασινomyαλίτσας **υποσχέθηκε** πως θα **προσπαθήσει** να τα **αλλάξει** και να **ξανακάνει** τον **πλανήτη**
μας **όμορφο** και **γαλανό**, **χωρίς** **σκουπίδια** και **άσχημες μυρμιδιές**. **Δοκίμασε** να **μιλήσει** με **όλους** τους
μεγάλους. Μιλήσε στα **γραφεία** όλων των **διοικητικών**, όλων των **πρόεδρων**, όλων των **υπουργών**.
Στακόταν στο πιο ψηλό σημείο, έτσι ώστε να τον **βλέπουν καθαρά** και να τον **ακούνε** **όλοι**.

Προσπάθησε να τους εξηγήσει.

Τους περιέγραψε το πού θα καταντούσε
ο **ωλανήτης** αν συνέχιζαν να φετούν
τα σκουπίδια τους. Τους μίλησε για
την ανάγκη να ανακυκλώνουν.

‘Αδικά... Κανένας δεν άκουγε τίποτα, ήταν όλοι ωχρόνυ αδιασπολημένοι για να δώσουν σημασία στον μικρό **ωθράσινό** μας φίλο. Και ας κυλούσε σαν μωάλα ανάμεσα στα πόδια τους. Και ας χοροπηδούσε σαν τρελός μωροστά στα μάτια τους κάθε φορά που έριχναν κάωθιο ακουηίδι στον ακουηιδοτενεκέ ή στο έδαφος. Ήξερε βλέςετε ωάρα ωχρόνυ καλά, πως **κάθε ακουηίδι** που έμωαινε στο σπηηισμένο ακουηιδοτενεκέ, θα **χανόταν** για **ωάντα**. Δε θα μωροούσε ωοτέ ωια να βρει το δρόμο του για το ερχοστάσιο ανακίκλωσης και θα τερμάτιζε τη ηωή του σε κάωθια ηωματερή, δύστυχιμένο και μόνο. **Άδικά**.

Το μόνο που έκαναν οι άνθρωποι, ήταν να αγοράζουν ψάρια
που δε χρειάζονταν ψαγματικά, να τα χρησιμοποιούν και να τα ψετύν.
Σιγά-σιγά, η **γη** μετατράπηκε σε ένα ασηρέντο **σκοτεινότοπο**.

Ἐφτιαξαν τα **σῶτια** τους ανάμεσα σε σφυροὺς σκουηθιδίων, κυκλοφοροῦσαν με **μάσκες** για να σωφεύγουν τις άοχημες **μυρωδιές**. Τα ψάρια τους ήταν γεμάτα σκουηθίδια, το ίδιο και οι ψαλαγίες τους. Κολυμωοῦσαν και τα σκουηθίδια μωλέκονταν στα μαλλιά τους. Είχαν σπηθίσει τόσο πολύ την ψαρονσία τους που τα αγνοοῦσαν. Είχαν μάθει να ζουν μαζί τους. Εκείνο που δεν κατάλαβαν είναι πως σιγά-σιγά έθωναν να χαμογελοῦν.

Τα παιδιά έμαθαν να παίζουν και οι μεγάλοι όλο και θύμωνα ο ένας με τον άλλο. Είχαν καταστρέψει το περιβάλλον, είχαν καταστρέψει την ίδια τους τη ζωή.

Ο μικρός **ισράελλινος** μας φίλος όμως δεν τα έβαλε κάτω.

Όταν κατάλαβε πόσο **δυστυχημένοι** ήταν οι άνθρωποι, παρακάλεσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του το ίδιο εκείνο **μικρό αστέρι**, στην άκρη του ουρανού και τον ζήτησε **άλλη μια ευκαιρία**. Ήταν σίγουρος πως αυτή τη φορά θα τα κατάφερνε!!
Για να δεις τι έγινε γύρισε το βιβλίο από την ανάωσή και διάβασε το άλλο τέλος της ιστορίας...

Παίζω και μαθαίνω για την ανακύκλωση

Ενώνετε τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 14
για να σχηματιστεί η εικόνα ενός κάδου ανακύκλωσης

Με γραμμούλες, συνδέστε τις συσκευασίες στο κάτω μέρος της σελίδας με τον σωστό κάλαθο (ρεύμα)

Ο φλανήτης μας με τον Πρασινομπαλίτσα

Ότι είναι δύσκολο για τον ένα είναι εύκολο για τους πολλούς...
και ακόμα πιο εύκολο για τους μικρούς...

Η **συνέχεια** και το **τέλος**

Ο Πρασινομυαλίτσας έδωσε όρκο ζωής:

Δε θα **μωρορούσε** φυσικά να τα καταφέρει **μόνος**.

Αφού **αυτέτυχε** με τους **μεγάλους**, έφρεσε να πάρει με το μέρος τον τα **παιδιά**.

Όλα τα παιδιά, όλων των ηλικιών, ψηλά, κοντά, λεωτά, πακουλά, φρόνιμα, ζωηρά.

Ήξερε ο μικρός μας πράσινος φίλος πως κυρίς τα παιδιά δε θα πετύχαινε τίποτα.

Με τη **βοήθειά τους** όμως θα μωρορούσε να **πετύχει** τα **πάντα**.

Ξεκίνησαν τα παιδιά στους
δρόμους και ξεκίνησαν να
μιλούν με τους μεγάλους.
Άρχισαν να τους εξηγούν
με όλους τους τρόπους πως
έφρεσε να **ανακινηθούν**
για να μωρορέσουν να σώσουν
τον πλανήτη τους, αλλιώς
θα καταντούσε ένας
αυέραντος σκουνηδότσος.

Έγραψαν τα παιδιά πλαντού συνθήματα:

(γράψετε ή σχεδιάστε τι πρέσβει να γίνει για να μην γεμίσει ο πλανήτης σκουνηδία)

Έκαναν διαδηλώσεις, μωθήκαν σε όλα τα γραφεία, σε όλα τα καταστήματα,
μωθήκαν και στο Προεδρικό Μέγαρο. Μίλησαν με όλους τους μεγάλους, σημαντικούς
και ασήμαντους και τους είπαν μια αλήθεια βγαλμένη μέσα από την ψυχή τους:

Ας πούμε φτάνει! **Μη!**
Να **αλλάζουμε!**
Να **φτιάξουμε!**
Να σώσουμε τη **γη!**

Όλα θα αλλάζουμε μεμιάς
Αγάπη θα γεμίσουν
Ελπίδα **φως** και **όνειρο**
θα σκορπιστούν στη **γη**.

Και ο **πλανήτης** μας ενθής
θα γίνει και πάλι **γαλανός**.
Χωρίς σκουνηδία και καπνούς
με **καθαρό νερό**.

Ζωά, πουλιά και **άνθρωποι**
όλοι αγκαλιασμένοι
θα στείλουν το **χαμόγελο**
μέχρι τον **ουρανό**.

Και τα κατάφεραν!

Τους έδωσαν! Και άρχισαν όλοι μαζί να ανακυκλώνουν.

Και μάλιστα έμαθαν να ανακυκλώνουν σωστά. Κανένα σκουπίδι

που μπορούσε να σωθεί δεν κατέληγε στη χυματερή.

Τα σκουπίδια γίνονταν ολόένα και λιγότερα.

Οι άνθρωποι νίκησαν στη μεγάλη μάχη. Η γη γλιτώσε

από τα σκουπίδια. Γιατί ό,τι για τον καθένα από εμάς είναι

δύσκολο, όλοι μαζί μπορούμε να το πετύχουμε!!

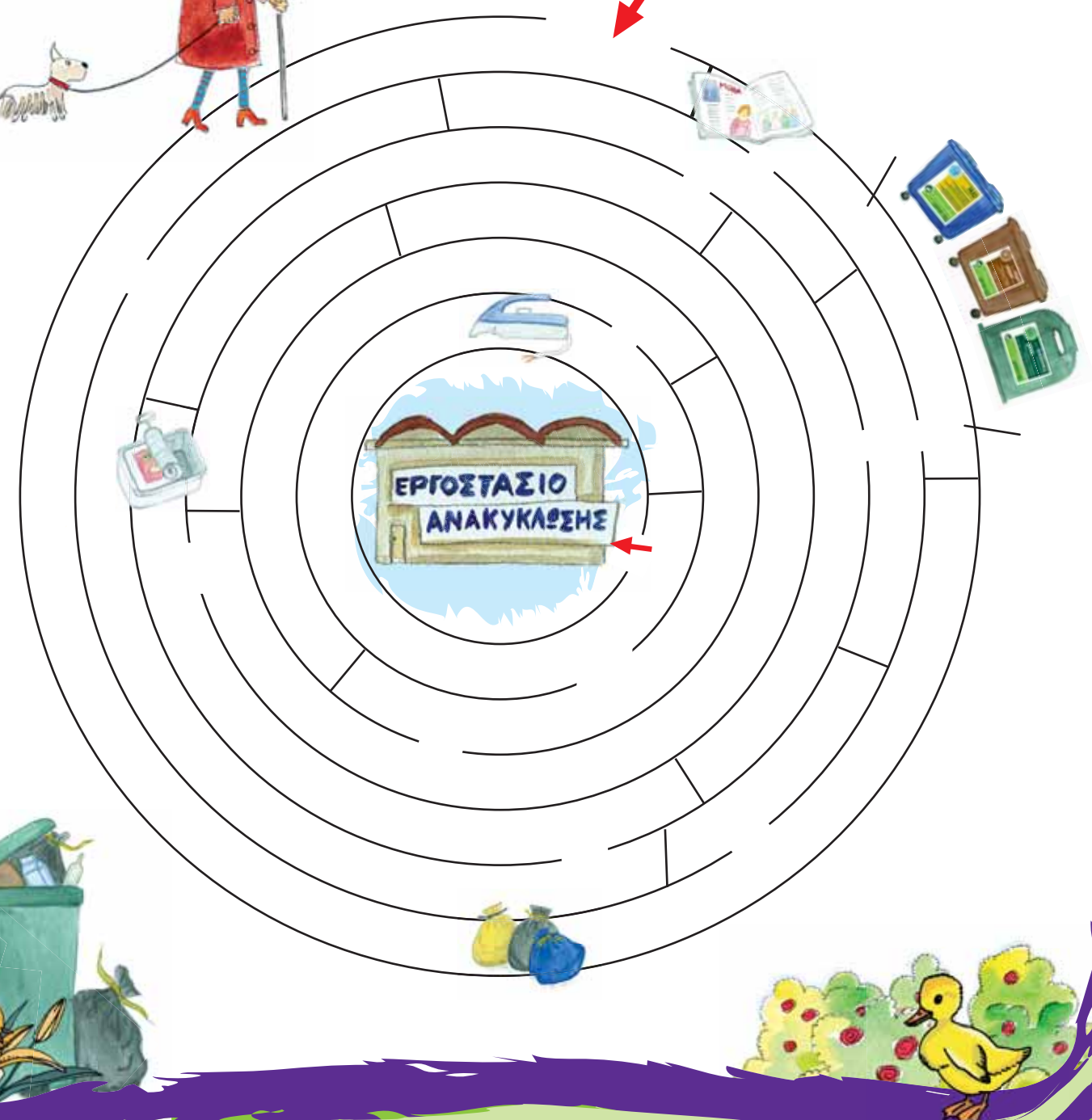

Οδηγήστε τις γυάλινες, τις πλαστικές, τις μεταλλικές

και τις χάρτινες συσκευασίες στο εργοστάσιο ανακύκλωσης!

ΑΡΧΗ!

ΦΙΔΑΚΙ

Κόψτε τις σκευασίες, οι οποίες
βρίσκονται κάτω αριστερά της σελίδας
και χρησιμοποιήστε τις σαν πιόνια.

Πάρτε ένα τζάρι και ρίξτε ο κάθε
ένας αωόμια φορά. Θα ξεκινήσει ιθώτος/η
αυτός/η ωον θα φέρει τον μεγαλύτερο αριθμό.

Νικητής είναι αυτός/η ωον
θα φτάσει ιθώτος/η στο
Εργοστάσιο Ανακύκλωσης!

25 	26 	27 	28 	29 	Τέμα!
24 	23 	22 	21 	20 	19
13 	14 	15 	16 	17 	18
12 	11 	10 	9 	8 	7
Αφετηρία 1 	2 	3 	4 	5 	6

